

Sygn. akt II K 1129/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 maja 2016 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Tomasz Żuchowski
Protokolant:	st. sekr.sądowy Beata Ewald

po rozpoznaniu w dniu 17.02; 24.03; 27.04. 2016 r.

sprawy:

oskarżonej A. B. urodz. (...) w T.

córki H. i I. z d. G.

oskarżonej z oskarżenia prywatnego J. B.

o to, iż w dniu 21 czerwca 2015 r. w Z. przy ul. (...) gm. L. naruszyła nietykalność J. B. w ten sposób, iż uderzyła samochodem marki (...) w jego prawą nogę to jest o czyn z art. 217 § 1 kk.

I. przyjmując, iż oskarżona **A. B.** przez to, iż: w dniu 21 czerwca 2015 r. w Z. przy ul. (...) gm. L. naruszyła nietykalność cielesną J. B. w ten sposób, iż spychała samochodem marki (...) J. B. uniemożliwiającemu wyjazd z posesji wyczerpała znamiona z art. 217 § 1 kk w myśl art. 1 § 2 kk w zw. z art. 17 § 1 pkt 3 kpk postępowanie karne umarza;

II. zasądza od oskarżonej na rzecz oskarżyciela prywatnego zwrot kwoty 150 (sto pięćdziesiąt) zł – połowy uiszczonej kwoty tytułem zryczałtowanych kosztów postępowania w pozostałym zakresie obciążając nimi Skarb Państwa.

sygn. akt II K 1129/15

UZASADNIENIE

W dniu 21 czerwca 2015 roku w godzinach porannych oskarżona A. B. przyjechała na teren posesji położonej w Z. przy ulicy (...), należącej do niej i jej męża G. B., z którym pozostaje w konflikcie. Męża oskarżonej nie było wówczas w domu. Oskarżona przyjechała samochodem marki (...) wraz z małoletnim synem w celu zapakowania i zabrania rzeczy z domu. Od kilku dni była wówczas w trakcie przeprowadzki.

Dowód: zeznania oskarżyciela prywatnego J. B. (k. 34v)

wyjaśnienia oskarżonej A. B. (k. 33-34)

Mieszkający w domu obok teść oskarżonej J. B., słysząc przez ścianę niepokojące go dźwięki, nabrał podejrzeń, że synowa może chcieć wywieźć bez zgody swojego męża rzeczy należące do majątku wspólnego. W związku z tym oskarżyciel prywatny zadzwonił do G. B., informując go o swoich podejrzeniach.

Dowód: zeznania oskarżyciela prywatnego J. B. (k. 34v)

O godzinie 10:13 G. B. dokonał telefonicznego zgłoszenia na Komisariacie Policji w L., że jego żona wywozi wspólne mienie bez jego wiedzy i zgody.

Dowód: informacja z KP w L. (k. 47)

Przybyli na miejsce funkcjonariusze Policji pouczyli oskarżoną, że wobec braku zgody męża pod jego nieobecność nie może wywozić z domu żadnych rzeczy należących do ich wspólnego majątku.

Dowód: zeznania oskarżyciela prywatnego J. B. (k. 34v)

zeznania świadka M. R. (k. 36)

informacja z KP w L. (k. 47)

zeznania świadka H. B. (k. 35)

zeznania świadka A. K. (k. 35v)

Po odjeździe Policji A. B. zaparkowała samochód w garażu i kontynuowała pakowanie rzeczy. Około południa oskarżona wraz z synem wsiadła do samochodu w zamiarze opuszczenia domu. Samochód stał wówczas zwrócony w stronę wyjazdu z posesji. Widząc, że oskarżona ma zamiar opuścić posesję, J. B. stanął na chodniku przed terenem posesji, uniemożliwiając wyjazd i nakazał jej poczekać do czasu powrotu jej męża. Oskarżona nie podporządkowała się prośbie teścia i nakazała mu odsunąć się. W tym celu zatrąbiła na niego, ale oskarżyciel nie odsunął się od samochodu.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonej A. B. (k. 33)

zeznania oskarżyciela prywatnego J. B. (k. 34v)

zeznania świadka M. R. (k. 36)

zeznania świadków H. B. (k. 35)

A. B. o godzinie 12:55 zadzwoniła ze swojego telefonu komórkowego na Policję, opisując zachowanie oskarżyciela prywatnego i prosząc o interwencję w celu umożliwienia jej wyjazdu z posesji.

Dowód: nagrania zarejestrowane na płycie CD (k. 43, k. 50)

wyjaśnienia oskarżonej A. B. (k. 33)

Ponieważ funkcjonariusze Policji długo nie przyjeżdżali, oskarżona powoli ruszyła samochodem, podejmując próbę wyminięcia teścia i wyjazdu z posesji. Gdy próba wyminięcia nie powiodła się, oskarżona naruszyła nietykalność cielesną oskarżyciela prywatnego w ten sposób, że zderzakiem samochodu zaczęła popychać J. B., który blokując prawą nogą samochód, starał się uniemożliwić wyjazd synowej.

Dowód: zeznania oskarżyciela prywatnego J. B. (k. 34v-35)

zeznania świadka H. B. (k. 35)

zeznania świadka A. K. (k. 35v)

zeznania świadka M. R. (k. 36)

częściowo wyjaśnienia oskarżonej A. B. (k. 33-34)

Po tym, gdy oskarżona wypchnęła teścia na drogę, odjechała w stronę T. i telefonicznie powiadomiła o godz.13.10 Policję, że interwencja nie jest już konieczna.

Dowód: nagrania zarejestrowane na płycie CD (k. 43, k.50)

A. B. nie była karana sędownie.

Dowód: karta karna (k. 25,.))

A. B. została oskarżona przez oskarżyciela prywatnego J. B. o to, że w dniu 21 czerwca 2015 r. w Z. przy ulicy (...), gm. L. dokonała naruszenia nietykalności cielesnej J. B. w ten sposób, że kiedy J. B. stanął przed jej pojazdem marki (...), ruszyła pojazdem i uderzyła go w prawą nogę, powodując siniaka poniżej kolana oraz bolesność w tym miejscu, to jest o czyn z art. 217 § 1 kk.

A. B. (k. 33-34) nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Oskarżona wyjaśniła, że J. B. uniemożliwił jej wyjazd z posesji, w związku z czym zadzwoniła na Policję, prosząc o interwencję. Ponieważ oczekiwanie na funkcjonariuszy Policji przedłużało się, oskarżona powoli ruszyła samochodem, natomiast oskarżyciel prywatny zaczął stopniowo się odsuwać. Jej zdaniem od momentu uruchomienia samochodu do chwili opuszczenia posesji nie doszło do kontaktu pomiędzy samochodem a ciałem J. B.. W jej ocenie oskarżyciel prywatny uniemożliwił jej wyjazd, ponieważ pomiędzy małżonkami B. toczy się sprawa rozwodowa i karna przeciwko mężowi oskarżonej. Ponadto A. B. dodała, że w samochodzie znajdowały się jedynie jej prywatne rzeczy.

Sąd uznał wyjaśnienia A. B. za częściowo wiarygodne. W ocenie Sądu niewiarygodne były jej wyjaśnienia przede wszystkim w kluczowej dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy kwestii tego, czy oskarżona naruszyła nietykalność cielesną oskarżyciela prywatnego. O tym, że wyjeżdżając z posesji, oskarżona naruszyła nietykalność cielesną oskarżyciela publicznego świadczą nie tylko jego zeznania, lecz również spójne z nimi relacje naocznych świadków całego zdarzenia H. B. (k. 35), A. K. (k. 35v.) oraz M. R. (k. 36). Wyjaśnienia oskarżonej są natomiast wiarygodne odnośnie do przebiegu reszty zdarzenia. W tym zakresie znajdują one bowiem potwierdzenie w zeznaniach świadków i oskarżyciela prywatnego. Fakt telefonicznego wezwania Policji przez oskarżoną potwierdza natomiast nagranie zarejestrowane na płycie CD (k. 43).

Oskarżyciel prywatny **J. B.** (k. 34v-35) zeznał, że oskarżona rano w dniu 21 czerwca 2015 r. pod nieobecność jej męża przyjechała do ich wspólnego domu z którego dwa dni wcześniej wyprowadziła się. Mieszkający w domu sąsiadującym z posesją małżonków J. B. słyszał przez ścianę, jak oskarżona zabiera sprzęty elektroniczne niebędące jej własnością. W związku z tym zadzwonił od do syna, który następnie powiadomił Policję. Po przyjeździe funkcjonariusze Policji pouczyli oskarżoną, że pod nieobecność męża nie może wywozić rzeczy z domu. Oskarżona nie posłuchała policjantów i w garażu załadowywała samochód. Widząc działania oskarżonej, J. B. stanął w bramie posesji, uniemożliwiając jej wyjazd. Po kilkudziesięciu minutach spierania się oskarżona ruszyła samochodem i zderzakiem zaczęła przepychać teścia na ulicę, po czym odjechała. W trakcie zajścia J. B. miał się potknąć. W wyniku tego zdarzenia oskarżyciel prywatny miał doznać zasinienia i bolesności poniżej prawego kolana.

Sąd zasadniczo dał wiarę zeznaniom oskarżyciela prywatnego. Jego relacja z przebiegu zdarzenia jest logiczna i spójna. W kluczowej dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy kwestii naruszenia jego nietykalności cielesnej zeznania oskarżyciela prywatnego potwierdzili wszyscy świadkowie, co dodatkowo wzmacnia ich wiarygodność w tym zakresie. J. B. nie przedstawił jednak żadnego dowodu potwierdzającego doznane obrażenia, a ich powstania nie potwierdził również żaden ze świadków. Wobec powyższego Sąd nie przyznał waloru wiarygodności jego zeznaniom w tym zakresie, uznając, że J. B. nie doznał żadnych obrażeń w wyniku przedmiotowego zdarzenia.

H. B. (k. 35) jest sąsiadką stron, która obserwowała przedmiotowe zdarzenie. Świadek zeznała, że widziała na miejscu policjantów, którzy następnie odjechali. Widziała także jak oskarżona próbowała wyminąć teścia, jednak ten, stojąc

na chodniku, uniemożliwił jej wyjazd. W jej ocenie samochód na pewno miał kontakt z ciałem J. B., albowiem w trakcie zajścia przewrócił się on, osuwając się na chodnik.

A. K. (k. 35v-36) w dniu zdarzenia odwiedził rodziców, którzy są sąsiadami rodziny B.. Świadek widział jak oskarżona wyjeżdżała samochodem, wypychając w ten sposób oskarżyciela prywatnego, który opierał się o maskę samochodu. Świadek nie widział, aby J. B. przewrócił się lub leżał na ulicy. Ponadto dodał, że wydawało mu się, że tego dnia była na miejscu Policja.

M. R. (k. 36) jest sąsiadką rodziny B.. W dniu zdarzenia w godzinach porannych widziała policjantów, którzy pouczyli oskarżoną, aby nie wynosiła nic z domu. Świadek zeznała, że około południa oskarżona podjęła próbę wyjazdu z posesji, lecz oskarżyciel prywatny, stojąc na chodniku, nie chciał jej wypuścić. W związku z tym oskarżona miała powoli ruszyć samochodem w stronę teścia, który rękoma opierał się o maskę samochodu. Świadek nie zauważyła, aby J. B. przewrócił się w trakcie zajścia.

W ocenie Sądu zeznania powyższych świadków zasadniczo są całkowicie wiarygodne. Z uwagi na znajomość z obiema stronami postępowania i zamieszkiwanie w bliskim ich sąsiedztwie, świadkowie ci nie mieli interesu w tym, aby zeznawać na niekorzyść którejś z nich. Rozbieżności co do tego, czy oskarżony faktycznie przewrócił się lub potknął wynikają z tego, że całe zajście trwało długi czas i nie wszyscy świadkowie mogli je dokładnie zobaczyć. Pokrzywdzony wskazał, iż potknął się i taką wersję należało przyjąć. Okoliczność ta nie ma zresztą większego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Przede wszystkim należy podkreślić, że powyższe zeznania pozwoliły pozytywnie zweryfikować relację J. B. odnośnie tego, że w trakcie zajścia doszło do kontaktu pomiędzy samochodem oskarżonej a ciałem oskarżyciela prywatnego.

Sąd nie znalazł również podstaw do kwestionowania wiarygodności pozostałych dowodów zgromadzonych w sprawie, to jest: zawiadomienia (k. 5), karty karnej (k. 25), dokumentacji zdjęciowej (k. 29-30), dokumentów (k. 39), płyty DVD (k. 43) oraz informacji z KP w L. (k.).

Przechodząc do rozważań prawnych, należy wskazać, że znamię naruszenia nietykalności cielesnej określone w art. 217 § 1 kk obejmuje wszelkie formy zachowań i wszelkie możliwe rodzaje ingerencji sprawcy w nietykalność cielesną, tj. naruszenie sfery cielesnej pokrzywdzonego wbrew jego woli. Przepięstwo naruszenia nietykalności cielesnej ma charakter formalny, a zatem zostaje dokonane z chwilą zachowania sprawcy i nie wymaga zaistnienia żadnego skutku. Niektóre jednak formy naruszenia nietykalności cielesnej mogą wiązać się z bólem i powstaniem nieznacznych oraz przemijających śladów na ciele, np. w postaci otarcia naskórka, zadrapania lub sińca, lecz co do zasady ich powstanie jest obojętne dla bytu komentowanego przepięstwa. Sprawca naruszenia nietykalności cielesnej atakuje bowiem godność osobistą pokrzywdzonego, wyrażającą się w naruszaniu jego sfery cielesnej wbrew jego woli, a nie ma na celu wyrządzenia krzywdy fizycznej.

Przekładając powyższe rozważania na stan faktyczny niniejszej sprawy, Sąd przyjął, że oskarżona A. B. formalnie swoim zachowaniem wyczerpała znamiona czynu zabronionego określonego w art. 217 § 1 kk. Oskarżona niewątpliwie bowiem wbrew woli J. B. naruszyła jego sferę cielesną poprzez spychanie go samochodu. W tym miejscu należy wskazać, że dla bytu przepięstwa konieczny jest odpowiedni stopień szkodliwości społecznej czynu zabronionego. Zgodnie bowiem z art. 1 § 2 kk nie stanowi przepięstwa czyn zabroniony, którego społeczna szkodliwość jest znikoma. Dla oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu decydujące znaczenie ma treść art. 115 § 2 kk zawierająca wskazania w tym zakresie. Okoliczności popełnienia czynu przemawiają na korzyść oskarżonej.

Przede wszystkim należy zauważyć, że oskarżyciel prywatny nie był w żaden sposób uprawniony do uniemożliwiania oskarżonej wyjazdu z posesji. W tym względzie niczego nie zmienia to, że J. B. podejrzewał, że jego synowa przywłaszczyła sobie rzeczy należące do majątku wspólnego małżonków B.. Należy bowiem zauważyć, że zgodnie z dyspozycją art. 243 § 1 kpk, każdy ma prawo ująć osobę na gorącym uczynku przepięstwa, jeżeli zachodzi obawa ukrycia się tej osoby lub nie można ustalić jej tożsamości. W niniejszym przypadku żadna z dwóch wymienionych w tym przepięsie okoliczności uprawniających J. B. do podjęcia tzw. ujęcia obywatelskiego w stosunku do oskarżonej nie zachodziła. Widząc, że pomimo uprzedniego pouczenia przez Policję, oskarżona ma zamiar odjechać samochodem

zapakowanym przedmiotami pochodzącymi z domu małżonków B., oskarżyciel prywatny powinien był ponownie zgłosić ten fakt Policji. Nie uczynił tego czekając na powrót syna. Postępowanie oskarżyciela prywatnego było zatem nieuprawnione, powinien on być dostosować się do nakazu oskarżonej i umożliwić jej wyjazd. Ponadto należy zauważyć, że zachowanie oskarżonej nie było ukierunkowane na naruszenie godności osobistej oskarżyciela publicznego. Zmierając samochodem w kierunku bramy, w której stał J. B., oskarżona miała zamiar opuścić posesję. Jednocześnie jednak nie miała zamiaru, a jedynie godziła się na to, że może swoim zachowaniem naruszyć nietykalność cielesną teścia. Oskarżona działała zatem z zamiarem ewentualnym naruszenia nietykalności cielesnej oskarżyciela prywatnego. Z drugiej strony oskarżona powinna powstrzymać się z wyjazdem samochodem z posesji do czasu przyjazdu funkcjonariuszy Policji, których telefonicznie wezwała. Nie uczyniła tego.

Biorąc pod uwagę postać zamiaru sprawczyni oraz okoliczności popełnienia przez nią czynu, to jest poprzedzające jego dokonanie nieuprawnione zachowanie oskarżyciela prywatnego, Sąd przyjął, że jego społeczna szkodliwość jest znikoma. W konsekwencji Sąd umorzył postępowanie wobec A. B..

Na podstawie art. 629 kpk w zw. z art. 628 pkt 1 Sąd zasądził od oskarżonej na rzecz J. B. kwotę 150 złotych tytułem poniesionych przez niego w połowie zryczałtowanych kosztów postępowania, a w pozostałym zakresie kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.